https://achterderug.nl

SANDJARS WRAAK-

de wraak van een Christen.

Het schemert. En de dag breekt aan boven de vermetele, met eeuwige sneeuw bedekte toppen van het Himalayagebergte, die als een muur den verren, noordelijken en oostelijken horizon afsluiten.

Hoor, daar klinkt, fel en scherp, de schelle morgenkreet van een arend in de hooge, nevelige luchten, en Sandjar kijkt omhoog.

Forsch, gespierd, met vasten gang schrijdt hij daarheen door de koele schemering, het dubbelloopgeweer over den schouder, op de jacht van een tijger.

Sandjar is een Christen.

Een half jaar geleden is een vreemde, blanke man gekomen van over den grooten oceaan. Hij bezocht het Indische dorp, waar Sandjars ouders wonen, en verkondigde een wonderbare leer van den Zoon van den Eeuwigen Geest, die neergedaald was op aarde, om door Zijn lijden en sterven onze zonden te verzoenen.

De vreemdeling bracht een boek mede, waarin dit alles beschreven stond. En Sandjar kocht dit boek, want hij kon lezen.

Maar de andere dorpelingen konden, op weinige uitzonderingen na, niet lezen. En zij lachten den vreemdeling uit, zeggende: „Wij hebben uw boodschap niet noodig, want groot is onze god Brahma!"

Doch Sandjar lachte niet.

En toen de Sirdar, het hoofd van het dorp, den vreemdeling uit het dorp joeg, volgde Sandjar den vreemdeling, want het woord, door dezen gesproken, was, als een kiemkrachtig zaad in een vruchtbare vore, in zijn ziel gevallen.

Hij vertroostte den vreemdeling in de wildernis, bracht hem spijze voor zijn honger, en balsem voor zijn wonde voeten.

Hij geleidde den zendeling naar een verre stad, en toen hij terugkeerde, vertelden de priesters van Brahma, dat Sandjar een Christen was geworden.

Hij was een zegen voor zijn volk. Hij had den grooten koningstijger, die elken nacht een schaap der kudden van het dorp roofde, gedood, en daarom noemde het volk hem den grooten tijgerjager.

Er was geen stouter jager en geduchter scherpschutter bekend in den verren omtrek. Zijn kogel haalde den vogel uit de wolken; en bij de jacht op de wilde olifanten dreef hij met den tweeden kogel den eerste dieper in het vleesch van den reus der valleien.

Maar Sandjar was een Christen geworden. Hij had het geloof zijner vaderen verloochend, de zielsverhuizing een leugen genoemd, en beweerd, dat geen boete en kastijding, maar slechts genade ons kan redden.

De Sirdar had Sandjar liefgehad als een broeder, maar een bittere haat greep hem aan, toen hij merkte, dat Sandjar den God der Christenen aanbad. En die haat barstte in een heftigen toorn uit, toen hij vernam, hoe Sandjar in den heiligen stroom was gesprongen, om een armen Paria van den dood te redden.

Het Christelijk medelijden had den jager tot die daad gedreven, ofschoon hij wist, dat hij in de oogen der Hindoes nu besmet was, en even diep gezonken als die arme verschoppelingen van Paria's.

Daar was een groote droefheid en ergernis in het dorp, omdat Sandjar een afvallige was geworden. En de ouders van Sandjar waren het bedroefdst van allen.

Want de Sirdar had hen met zware onheilen gedreigd, indien zij hun zoon niet terugbrachten tot het geloof zijner vaderen.

Zij waren beiden oud, de vader en de moeder van Sandjar, en hij was de steun in hun grijsheid. Hun lippen beefden, toen zij hem van de bedreigingen des Sirdars spraken, en zij vreesden zijn toorn op te wekken, indien zij trachtten, hem van zijn nieuw geloof afvallig te maken.

Want Sandjar was driftig van aard. Hij kon opstuiven in zijn toorn als de bergstroom van zijn schitterend vaderland, die, uit duizelingwekkende hoogten neerdonderend, in zijn woeste vaart alles verplettert, wat hem trotseert.

Doch Sandjar werd niet toornig, want hij had in den Bijbel gelezen, hoe Christus, zijn Verlosser, had gezegd: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van harte!"

De Sirdar echter volvoerde zijn bedreigingen. De kleine kudde van Sandjars ouders werd geroofd; hun rijstoogst werd verwoest; en de schamele woning, waarin zij veertig jaren hadden gewoond, ging in vlammen op.

Niemand scheen te weten, wie de stichter was van zoovele droeve onheilen. Maar de Sirdar wist het wel. En Sandjar, de jager, wist het ook.

Voorzichtig, Sandjar!

Zie scherp uit — speur naar alle zijden!

Want in het donkere bosch, dat gij thans doorschrijdt, loeren de Hindoesche sluipmoordenaren, wien een verschrikkelijke afgodendienst het moordstaal in de handen drukt. En in het hooge, wuivende gras schuifelen de slangen, voor welker vergiftige beten geen redding is. En door de lucht zweven de doodelijke bloemzaden der Upaplant.

Het gevaar is thans voorbij. En Sandjar, die rustig voortschrijdt, om het sluipende spoor van een tijger te ontdekken, bereikt een woud van trotsche palmen. De geur van viooltjes stroomt hem tegen, en de bloedroode orchideënkelken begroeten hem.

Plotseling staat hij stil; zijn gestalte schijnt grooter te worden, en met de ooren gespitst, tracht zijn valkenoog door te dringen door het donkere loover.

Elken duim van den omtrek kent hij hier; op vijftig pas afstands bevinden zich de puinhoopen van den Heidenschen tempel, waar de priesters en de Hindoes van het dorp bij bijzondere gelegenheden aanbidden of offeren.

Nu gaat hij langzaam voort: met zachten, onhoorbaren tred. Er glijdt een lichtstraal door zijn zwarte valkenoogen — hij heeft het spoor van een tijger ontdekt.

Het spoor voert naar den achterkant der ruïne.

En aan den voorkant, bij den ingang, zal de tijger weer te voorschijn komen.

Zoo zal 't gaan — het kan niet missen.

En aan dien voorkant, waar links een haag van hoog opgeschoten Indische bloemen een uitnemende dekking biedt, schuilt hij weg.

De dubbelloop rust reeds in zijn gespierde handen; hij legt aan — Sandjar, waarom beginnen uw handen, die nooit beven, te beven als een espenblad? Waarom verbleekt gij? Waarom trillen uw oogleden?

Is het, omdat er twee tijgers in plaats van één tusschen de zuilen te voorschijn komen? Neen, dat kan het niet zijn — geen tijger heeft ooit dit dappere hart doen sidderen.

„De Sirdar!" fluistert de jager.

De Sirdar — daar staat hij, rechts van den ingang, met den rug tegen den reuzenstam van een Manzanillaboom geleund . . . .

Dat is de man, die de kudde van Sandjars ouders heeft vernietigd, hun oogst verwoest, hun huis in de asch gelegd.

't Is de Sirdar, de vijand, die hier gekomen is om te aanbidden.

Hij grijpt naar den dolk — neen Sirdar, het is vergeefsch! Binnen vijf minuten ligt uw lichaam verscheurd onder de klauwen van deze hongerige tijgers.

Den blik wijd opgesperd, de oogen met bloed doorloopen, zoo staart Sandjar recht voor zich uit, als in den ban van een verschrikkelijk vizioen.

Zijn hart bonst met hevige slagen, hij kan de seconden tellen, die den Sirdar scheiden van den dood.

Hij strijdt een korten, maar hevigen strijd.

Hebt uw vijanden lief, Sandjar! Zegent hen, die u vloeken!

Ja, dat is het. Nu zal hij een beelddrager worden van

https://achterderug.nl

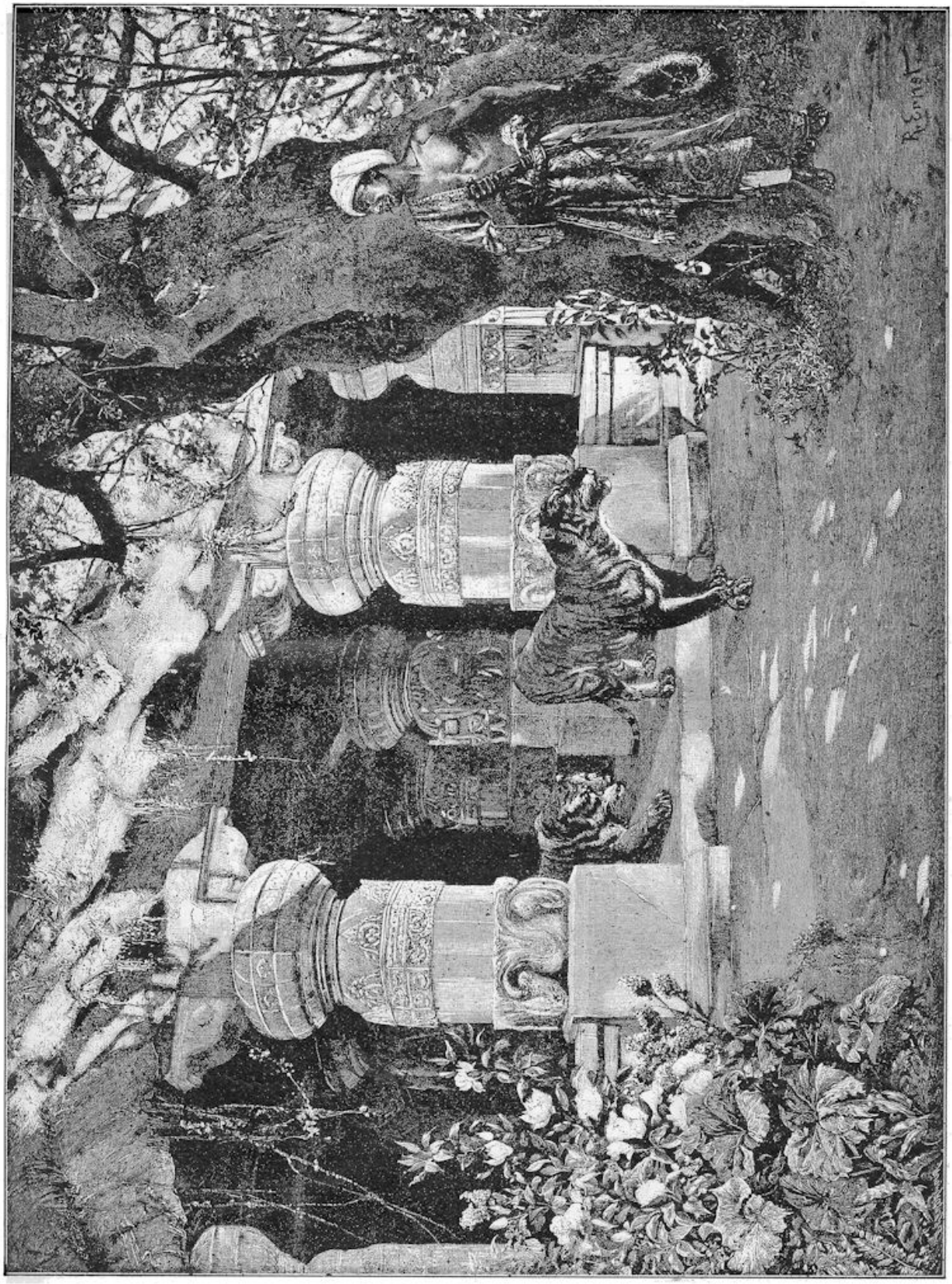

https://achterderug.nl

Christus, Die hem zoo onuitsprekelijk heeft liefgehad.
Achter de rechter schoft, Sandjar!

Hij legt den vinger aan den trekker; onbeweeglijk staat daar de jager, als een zuil van graniet, terwijl een dreigende flikkering komt in zijn oog.

Een vuurstraal glipt langs den loop van het geweer; nogmaals glipt er een vuurstraal heen, en 't is voorbij.

De Sirdar nadert; er is een nevel voor zijn oogen, doch door dien nevel heen ziet hij, hoe Sandjar den tweeden tijger, die nog leeft, het jachtmes diep in de borst stoot.

„O, Sandjar!" zegt hij: „Kunt ge mij vergeven? Ik zal de woning uwer ouders weer opbouwen; hun een grootere kudde teruggeven, en den oogst viervoudig vergoeden. Wie heeft u die liefde geleerd? Help mij den God der Christenen te leeren kennen!"

En daar — op het marmer van den Heidenschen afgodstempel — zijn ze beiden neergeknield voor den God der Christenen.

L. P.

VRAGENBUS.

(Vragen voor deze rubriek in te zenden aan het Bureau „Timotheüs" onder motto Gezondheidsleer. Men sluite een 12½ cts. postzegel in.)

J. v. V. te **A.** — Voor uw maagkwaal is *Nux vomica* het aangewezen middel. Neemt u van de 4de decimale verdunning twee maal daags 5 droppels in een theelepel water vóór de maaltijden in en vermijdt u sterk gekruide en te vette spijzen. Op uw verdere vraag diene tot antwoord, dat het werk „Homoeopathie in de Praktijk" f 3.— kost.

J. S. te **S.** — Bij uitvallen van het hoofdhaar bij jongelieden moet men gewoonlijk denken aan een haarziekte, die door woekering van parasitaire splijtzwammen wordt veroorzaakt, en die door slecht gereinigde kammen of borstels van den een op den ander kan overgebracht worden. In zulke gevallen zijn parasieten-doodende, uitwendige middelen, zooals groene zeep of zwavelzalf aangewezen. Het daarna volgend gebruik van de haar-tinctuur van Sebald (verkrijgbaar bij M. J. Leyger, Coolsingel 51, Rotterdam, à f 1.50 per flesch) is dikwijls van goede werking. In sommige familiën is evenwel het vroegtijdig uitvallen en grijs worden van het haar erfelijk; in deze gevallen zijn gewoonlijk alle middelen tevergeefs.

J. E. te **B.** — Het door u genoemde euvel bij uw 5-jarig zoontje komt niet zelden bij bloedarme en nerveuze kinderen voor. In verbinding met de doofheid, waaraan het kind nu en dan lijdt, schijnt ons uw zoontje een klierachtig gestel te hebben. Wij raden u daarom aan, het kind drie maal per week een warm bad, waaraan een pond zout is toegevoegd, te laten nemen, zooveel mogelijk de frissche lucht te laten genieten, en met melk, brood, eieren, groenten en vruchten te voeden. Als ontbijt is een brij van haverdegort met melk en suiker zeer aan te bevelen. Voorts raden wij u aan, het voeteinde van het bed door het onderschuiven van een paar houtblokken 20 tot 30 cM. te verhoogen.

Een belangrijk gesprek met een Brahmaanschen priester.

(SLOT.)

Allen luisterden met aandacht, toen de zendeling voortging de geschiedenis der verlossende liefde te verhalen. Hij vestigde er de aandacht op, dat de zonde *niet* was de overtreding hunner ceremoniëele wetten, maar *wel* ongehoorzaamheid aan den eenigen, waren God, die ons geschapen en bewaard en gezegend heeft, en die alleen aanspraak op onze volkomen gehoorzaamheid maken kan. Hij zeide tot hen hoe deze God der liefde, toen de menschen tegen Hem in opstand gekomen waren, en alle harmonie met Hem hadden verbroken, Zelf besloot hen te redden; hoe God daartoe Zijn eigen Zoon als den Goddelijken Heiland op de wereld zond. Toen opende hij het Nieuwe Testament dat hij in de hand hield, en las aan de menigte Joh. 3 : 16 voor, om te vervolgen: „Ziet, mijne vrienden, deze eeniggeboren Zoon van God is niet in Engeland of Amerika geboren, zoodat Zijn leer alleen den blanken maar geldt. Hij werd geboren in een land, dat in het midden ligt tusschen Engeland en uw land, in Azië, uw werelddeel, zoodat Hij nauwer met u verwant was dan met ons." En toen vertelde de zendeling verder van de wonderlijke geboorte uit de maagd Maria, eeuwen tevoren door de profeten voorzegd; van het leven en werken van den Heiland, toen Hij op aarde was; van Zijn woorden en daden der liefde en der barmhartigheid; hoe Hij den blinden het gezicht teruggaf, den dooven het gehoor, hoe Hij zieken gezond maakte en dooden opwekte; en hoe Hij desniettemin werd verworpen door hen, voor wier redding Hij gekomen was; hoe Hij gekruisigd en begraven werd en door eigen kracht opstond uit het graf; hoe de wachters voor Hem vluchtten en Hij aan Zijn discipelen verscheen; hoe Hij den laatsten na 40 dagen op den heuvel der hemelvaart het gebod achterliet: „Gaat henen in de geheele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen;" hoe Hij thans zit aan de rechterhand des Vaders, maar ook eenmaal zal wederkomen om Zijn kinderen tot Zich te nemen in heerlijkheid; hoe eenmaal alle volken der aarde tot het wereldgericht voor Hem zullen worden verzameld en hoe dan de schapen van de bokken zullen worden gescheiden; hoe zij zalig zullen zijn, die hier op aarde met hun zonden tot dien Heiland zijn gevlucht, maar zij, die Hem verwerpen den toorn Gods zullen ondervinden.

Terwijl dit alles en nog meer gezegd werd, heerschte er een ademlooze stilte. Toen vervolgde de zendeling: „Eerwaardige vriend en gij allen, die mij hier hoort, dit is de godsdienst, dien mijn volk aan gindsche zijde van de zee heeft aangenomen. En onze broeders in de verte hebben ons gezonden, om, naar het bevel des Heeren, u de blijde boodschap der schuldvergeving en hartvernieuwing te brengen. Niet om uw goden te smaden zijn we tot u gekomen, maar om u datgene, wat het hoogste verlangen uwer veda's, uwer profeten en poëten was te verhalen. Uw boeken en uw leeraars spreken van een begeerte om van den last der zonde te worden bevrijd en zij hebben den weg daartoe niet gevonden. Kan het u dan verwonderen, dat wij, die dien weg weten, hem u verkondigen?"

De oude priester was blijkbaar zeer bewogen evenals zijn leerlingen. Eenige oogenblikken stonden zij in diep nadenken verzonken. Toen zeide de eerste: „Mijnheer, gij leest in uw veda, dat God Zijn Zoon in de wereld zond, opdat allen, die in Hem gelooven, zalig zullen worden. Zeg mij, zijn er dan twee goden, de Vader en de Zoon? Wij hebben er drie: Brahma, de schepper; Vishnoe, de onderhouder; en Siwa, de verdelger. Gij gelooft naar het mij toeschijnt in twee. Heb ik dat goed begrepen?" — „Neen, mijn vriend, er is slechts één God, die Zich in de ware Veda heeft geopenbaard in drie personen: God de Vader, God de Zoon, God de Heilige Geest, — één in wezen, drie in personen." — „Kunt gij dit verklaren?" vroeg de oude priester. — „Neen, mijn vriend, dat is een geheim, dat geen menschelijk wezen verklaren kan." — „Hoe kunt gij het dan gelooven, als gij het niet begrijpt?" — „Omdat God Zelf het ons in de ware Veda, de Heilige Schrift, geleerd heeft. Wij kunnen niet alles, wat Goddelijk is, verstaan. Ons verstand is beperkt, God is oneindig. Wij zijn zondaren, God is heilig. Wij zijn zwak en zondig, Hij is machtig. Wij nemen eenvoudig in het geloof aan, wat Hij ons zegt. Maar immers,